

berømte notat, står det dér med at fremkalde en krise og tvinge de færøske politikere til at komme til fornuft eller sådan noget. Det er jo ikke rare ord at læse i embedsmænds bog, og sådan bør de heller ikke skrive, men det væsentlige er her, at det jo ikke er noget, regeringen Schlüter gør. Den lader ikke tingene løbe for at få skabt den krise, den griber ind med det samme, og notatet er altså fra 1. oktober 1992.

Jeg tror, det er 5. oktober, man har mødet med lagmanden og finansministeren fra Færøerne og får skabt de løsninger, som man nu siger var de modeller, man har arbejdet for siden og var tilfreds med, nemlig at IMF, altså Valutafonden, kom ind. Det, at man stillede krav til finansloven på Færøerne, så den blev forbedret, og at man gik i gang med at ændre erhvervs- og bankloven deroppe, blev sat i værk. Statspengene kom ind som lån og skulle betales tilbage, og dér er det jo rigtigt, som hr. Breckmann siger, at det er færingerne indstillet på.

Det, der er problemet, er den ekstraregning, det rudeknuseri, der er kommet ved den danske regerings indsats, og dér nytter det altså ikke noget, at hr. Frank Aaen bliver ved med at spørge: Jamen smadrede I ikke nogen ruder? Nej, vi smadrede ikke nogen ruder. Vi lavede den konstruktion, som både statsministeren, økonomiministerens og undersøgelseskommissionen siger var rigtig, og ingen har overhovedet anfægtet den i beretningen.

Hvorfor skulle vi så stå og sige, den var forkert? Vi kunne da ikke forudse, at når aktiebyttet og fusionstanker kommer op, laver man sådan et forretningsmæssigt vanvittigt projekt, som flere også citeres for i beretningen var forretningsmæssigt helt vanvittigt. Det kan man da ikke forudse, når det er ting, der dukker op efter den 29. januar 1993. Vi havde gerne siddet efter den 29. januar, men det var der jo nogle der forhindrede os i.

Vi kritiserer meget gerne os selv til hver en tid, blot der er noget at kritisere os for, men det er der ikke her.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Er der slet ikke anledning til kritik, når man ved, at den daværende regering kendte regningens størrelse, ca. 1,5 mia kr.? At den afviste, at den danske stat skulle putte flere penge i? At den afviste og vidste fuldt ud, at Den Danske Bank ikke ville putte flere penge i? At den i den

situation undlod at fortælle færingerne, at der var så stor en regning, der ikke blev betalt fra Danmark, og at det var deres eget ansvar at hænge på Den Danske Banks regning?

Kunne man ikke forvente, at en hæderlig regering – o.k. nu ved vi jo, hvordan det stod til med hæderligheden i den periode, men alligevel – faktisk havde gjort sig umage med at fortælle færingerne, at problemet er stort, og at vi mener det skal løses sådan, i stedet for bare at tvinge dem ud i et tog, som førte frem til aktiebyttet?

Formanden:

Vil hr. Per Stig Møller svare? Så tror jeg, vi går over til hr. Aage Frandsen som ordfører.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Høje formand, det tror jeg var en god idé, for nu tror jeg ikke, vi kommer længere med hr. Frank Aaen.

Det korte af det lange er jo, at regeringschefen, Poul Schlüter, afviste, og det står også i beretningen, at støtte en privatejet dansk bank, og han lavede det program, som skulle betyde, at den færøske økonomi blev genoprettet. Derfor kom IMF ind, derfor blev der stillet krav til finansloven, og derfor kunne man jo håbe på, at man havde fået de rigtige løsninger. Men sporene var lagt til det, som skulle rette økonomien op, og som nu også har virket.

Men det betyder da ikke, at man skal lave nogle svinkeærinder med et aktiebytte, man ikke har undersøgt det forretningsmæssige i, et aktiebytte, som altså nu har skabt problemer for færingerne og derefter også for de danske skatteborgere, når vi skal være med til at betale en eller anden form for godtgørelse for den manglende omhu. Det er da noget helt andet. Det har intet at gøre med konstruktionen; det har noget at gøre med udførelsen.

Aage Frandsen (SF):

Når vi skal diskutere denne sag, er vi nødt til også at vende lidt tilbage til, hvorfor den overhovedet opstod, og i denne forbindelse må vi en halv snes år tilbage, hvor der på Færøerne blev ført en ekspansiv finans- og pengepolitik, hvis lige er svær at finde andre steder.

Det færøske skattesystem var sådan indrettet, at det fremmede låneoptagning og et højt forbrug. Bankerne havde en udlånspolitik, som nærmest måtte forudsætte det helt utænkelige,